

Izhaja vsak dan, udi ob nedeljah in praznikih, zjutraj. — Uredništvo: ulica sv. Frančiška Asiškega štev. 20, I. nadstropje. — Dopisi naj se pošiljajo uredništvu. — Nefrankirana pisma se ne sprejemajo, rokopisi se ne vračajo. — Izdajatelj in odgovorni urednik Štefan Godina. — Lastnik konsorcijska lista Edinosti. — Tisk tiskarne Edinost. — Naročnina znaša na mesec L 3.—, pol leta L 18.— in celo leto L 36.—. — Telefon uredništva in uprave štev. 11-57.

EDINOST

Posamezne številke v Trstu in okolici po 10 stotink. — Oglasi se računajo v širokosti ene kolone (72 mm). — Oglasi trgovcev in obrtnikov mm po 20 stot.; osmrtnice, zahvale, poslanice in vabila po 40 stot., oglasi denarnih zavodov mm po 80 stot. Mali oglasi po 10 stot. beseda, najmanj pa L 1.—. Oglase sprejema inšertni oddelek Edinosti. Naročnina in reklamacije se pošiljajo izključno upravi Edinosti. Uprava in inšertni oddelek se nahajata v Trstu, ul. sv. Frančiška As 20.

MIROVNA KONFERENCA.

SESTANEK TROJICE.

Japonske zahteve in kolonijalni problemi. PARIZ 27. Wilson, Clemenceau in Lloyd George so se sestali danes predpoldne in zvečer. Poročevali so sklepe poročila finančne komisije. Ključne, o katerih so razpravljali danes, nimajo nič opraviti s finančnimi pogoji, sprejetimi poprečno, da se doseže od Nemčije popravilo proizvodnih škod. Na današnjem sestanku niso razpravljali o japonskih zahtevah. Govoril se pa, da so problem, predloženi sedaj izvedencem na potu k rešitvi. Kar se tiče Kiao-Ciao, da se ugodno Japoncem. Njihove pravice da bodo priznane v mirovni pogodbi. Glede Šantunga da pride do kompromisa. Ostaja le še točka enakosti narodov, predlog Japonske Zvezi narodov. Ta predlog, ki je zadobil v komisiji Zveze večino, da bo predložen v ponedeljek v razpravo v plenarni seji konference, v kateri da definitivno odobreno popravi besedilo pogodbe.

Odhod italijanske delegacije in razmerje med zaveznicami.

PARIZ 27. »Echo de Paris« piše, da v italijanskih krogih v Parizu vstrajajo govorci, da se v odnosih med zaveznicami ni nič izpremenilo vzhod odhodu italijanske delegacije. Italijani se zanašajo na Francijo in Anglijo za rešitev sedanjih težav. List poudarja možnost da Japonska odreče sodelovanje na pogajanjih z Nemci, če Italija ostane ob strani, kar, tudi oni so podpisali londonski pakt in se ga hočejo strogo držati.

PARIZ 27. »Libre Parole« protestuje proti domnevi, da bi se mogli preljudskemu miru podpisati brez sodelovanja Italije. Ako bi razpravljali brez Italije, da bi bila to prava blaznost, tudi če bi imeli pravico do tega. Z druge strani je obveza, sprejeta z londonskim paktom, absolutna, brezpogojna, in je ne more zatreči nobena stvar. Ne more se trditi, da je preljudski Italiji vsled tega da ni možno zahtevati, naj bi se Francija in Anglija odrešili od obveze.

Odhod nemških delegatov.

BAZEL 27. Iz Berolina poročajo: Nemška delegacija za mir bo štela kakih 200 oseb. Ostavi Berolin v treh oddelkih. Prvi, v katerem bodo ministri in uradniki in nekaj žurnalistov, odpotuje v nedeljo popoldne. Pooblaščenec, z Brockdorffom na čelu in tehnični svetovalec odpotujejo z dvema posebnima vlakoma v ponedeljek popoldne s predelkom pol ure.

Nemški delegati v Versaillesu.

PARIZ 27. Govorec o namelih nemških delegatov pravi »Tempe«, da določanje nemških mej in druge določbe ne morejo biti predmet kakršnega si bodi pogajanja z Nemčijo. Če bi nemški delegati odklanjali to načelo, in če bi grozili, da ne bodo podpisali pogodbe, potem bi bilo bolje, da se njihovo mnenje v Versaillesu skrči čim najbolj; povrnemo naj se k svojim mandantom, s katerimi naj se porazgovori. »Tempe« pridodaje: Če ne zadostuje odobrenje narodne skupščine v Weimaru, bi bilo bolje, da se pogodba, kakor so jo sestavili zavezanci, čim prej predloži nemškemu narodu. Ta naj bi, ne da bi izgnal čas, izbral med neposrednim mirom in nadaljevanjem vojne. »Tempe« ugotavlja, da nemške stavke proizvodnje neomejeno padanje vrednosti marke in podraževanje življenja.

Zadnja seja četvorice.

PARIZ 27. »Echo de Paris« opisuje pogovor v zboru četvorice po priobitvi Wilsonove poslanice.

Dne 24. aprila je Lloyd George prosil Orlando, ki je zvečer že hotel oditi, naj mu dovoli še en pogovor z njim. Orlando se je s Sonniom podal k Lloyd Georgeu, toda zelo ga je presenetilo, ko je tam našel tudi Clemenceaua in Wilsona. Zdelo se je, kakor da bi se bilo mogoče obnoviti razpravo. Toda Orlando je na kratko odrezal: »Zanikali ste avtoriteto italijanske vlade pri italijanskem narodu; do bro, moja dolžnost je, da se podam k predstaviteljem italijanskega naroda, k parlamentu, in da jim povem: Odločite med Wilsonom in menoj!« Predsednik združenih držav ni mogel nego odgovoriti: »To je neoporečno vaša dolžnost.« Povedal bom, je nadaljeval Orlando, »parlamentu, da imamo zaveznike, ki niso v stanu, da bi se složili v vprašanjih, ki pomenjajo našo ekzistenco. Francija in Anglija se držite londonskega dogovora in nam pripoznavate dalmatinsko obal, ali nam kratite italijansko mesto Reko. Amerika, ki ni podpisala londonskega dogovora, nam kratki dalmatinsko obal, omenjeno v londonskem paktu, in Reko, neomenjeno v londonskem paktu. Vsled tega negotovega položaja, mora italijanski parlament vnovič označiti naše narodne zahteve.«

Tukaj se je neki član Sveta vmešal: »Orlando bo brezdomno omenil v svojem govoru pred parlamentom, da je še upa na spravljivo rešitev. On ne bo gotovo kompromitiral

možnosti uspeha.« »Narod bo sodnik,« je odgovoril Orlando ter pripomnil: »Ni moj namen, da prekinem odnose z zaveznicami in pri druženci. Odlagam samo naše sodelovanje na kongresu, dokler se posvetujem s parlamentom. Prosim, da bi mu smel priobiti naš zadnji memorandum, ki sem ga prečital pred zborom četvorice, da bo mogel sklepati v popolnem poznavanju situacije.«

Niti glede te točke ni nikdo ničesar pripomnil; Orlando slovo od njegovih kolegov je bilo zelo prisrčno.

Pogoji, ki bi jih Italijani bili sprejeli.

PARIZ 27. »Echo de Paris« piše, da bi Italijani bili sprejeli tele pogoje: da se prizna Italiji Reka izjemši svobodno izhodišče na Sušaku, da spadajo v italijansko last strateško važni otoki, razun dveh, in končno da se določijo posebne formule glede Zadra in Šibenika.

Izmenjava brzojavk med Luzzattijem in Clemenceauom.

RIM 27. Na brzojavko Luzzattija je odgovoril ministrski predsednik Clemenceau: Ne smete domniti, da ne gojim do Italije istih čustev, kakor jih vi gojite do Francije. Kajti v čast mi je, da sem jim posvedočal v najtežjih dneh. V času, ko se ima podpisati mir, ne more biti dvoma na naših medsebojnih obvezah. Francoska politika ni politika čunj papirja.

Pašić odobrava Wilsonovo poslanico.

LONDON 27. Poročevalec lista »Morning Post« piše, da izjavlja Pašić v pogovorih z vsemi žurnalisti, da smatra Wilsonovo poslanico za definitivno rešitev jadranskega vprašanja. »Wilsonova odločitev temelji, pravi Pašić, na temeljih pravice v popolnem skladu s predsednikovimi principi. Po tej odločitvi bi imelo jugoslovansko kraljestvo vendar nekak oddušek in možnost lastnega življenja. Pomenilo bi nasilstvo na Wilsonova načela, če se nam krati Reka in če Dalmacijo zasedejo Italijani.« — »Sedaj, pravi Pašić, ni vzrokov, ki bi motili prijateljstvo z Italijani, a odločitev je zadovoljiva tudi iz splošnih interesov, ker se s tem, da se drži strogo principa samoodločevanja, odpira v resnici nova, veliko obetajoča era za Evropo in za celi svet. Polni smo veselja nad tem, kar smo dosegli.«

Wilson podpiše 250 milijonski predjugem Italiji.

PARIZ 27. Pariška izdaja »Chicago Tribune« piše, da je sedaj predloženo Wilsonu na podpis dekret glede predjugem 250 milijonov lir Italiji. Wilson da ga podpiše brez ozira na izražanje italijanske delegacije na konferenci. — »Chicago Tribune« pravi, da ta vest izpodbija govorice, da namerava ameriška delegacija uporabiti v slučaju odhoda italijanske delegacije ekonomski in finančni pritisk.

V svojem običajnem »Tedenskem pregledu« piše včerajšnji »Laboratore«: »Danes vidimo jasno, kam sta dovedla idealizem in nesebičnost, čežele v kateri gospoduje diktatura milijarderjev (misli Ameriko) k gospodar-

njemovnem kolenu. Naenkrat se je oglasil zvonec v predstobi in starca sta obmolnila, toda nihče ni šel odprti vrata. Tedaj je zopet zazvonilo. Za zaveso je nastalo naglo šepetanje; prvi je silil drugega, toda nobeden ni hotel iti. Zvonec se je oglasil tretjič, in končno je prišel nekdo izza zaves ter vlekel za seboj po hodniku. »Zakaj mi niste odprli? Ali že vsi spite?« je vprašal Aladjev, ko so mu končno odprli. Z dolgimi koraki je premeril hodnik, vstopil v svojo sobo in zaklical veselo s svojimi prijatelji basom: »Maksimova, prosim vas, da mi prinesite samovar...« Njegov vesel glas je bilo slišati nekako posebno iz te tlače in strahljive tišine; toda odgovora ni dobil. Aladjev je vtaknil glavo izza vrat in vprašal, da je odmevalo po hodniku: »Ivan Fedorjevič, prosim, ali Maksimove ni doma?« Za zaveso je odvrnil ponižen debel glas: »Maksimova je za kratko dobo odšla. Sergej Ivanovič in Olga Ivanova sta šla v cerkev.« »Tako?« je vprašal Aladjev zategnjeno. »Ali bi bili tako prijazni, Ivan Fedorjevič, da bi mi pripravili samovar?«

»Tako se bo zgodilo,« je rekel starec uslužno in ko je oblekel gumijaste čevlje na bosa noge, je šel skozi hodnik v kuhinjo.

Aladjev je pel neko pesmico, vmes je zehal in končno je potrkal na Sevirjevo duri. »Ali ste doma, sosed?« je zaklical glasno. Gotovo mu je bilo dolgočasno in zato se je hotel s kom pogovarjati.

Sevirjov ni odgovoril. Aladjev je čakal nekaj časa, potem je zopet zazehal in začel brskati v svojih papirjih. Dolgo je bilo vse tiho. Iz kuhinje si čul brnenje samovarja, v katerem je šumela vreča vode. Duh po gorečih trskah je napolnil stanovanje...

Izza zaves se je naenkrat prikazala stara žena strahoma gledajoč proti učiteljevi sobi. Čutila je, kakor bi prihajal od tam zakrknjen, težek obup, polastačajo se celega stanovanja. To je čutil morda tudi Aladjev, ki se je na svojem stolu neprikladno premikal, ponovno vstajal in zdihoval. Kakor bi težila vse težka mora. Stara žena se je podala v kuhinjo, tam je ropotala s kuhinjskimi priporabi in šla potem s čajem v Aladjevovo sobo.

»Čemu se trudite, Marija Fedorjevna?« jo je vprašal Aladjev s prijaznim, pa vendar nemarnim glasom. »Rada vam postrežem, Sergej Ivanovič; saj bi si tega sami ne mogli pripraviti,« je odgo-

skil hegemoniji Amerike. Amerika zapoveduje v Evropi, posoja denar Evropi, jo pušča trpeti glad — če le hoče. Amerika noče dati Reke Italiji, a to ne radi iskrene ljubezni do Jugoslovancov, marveč, ker si hoče ustvariti akcijsko bazo za gospodarsko gospodarstvo in za izkoriščanje krajev bive monarhije avstro-ogrske; istotako, kakor si nadejene »protektorat« nad Carigradom in Armenijo za izkoriščanje Balkana, Ukrajine, Kavkaza in Male Azije. Anglija in Francija se prilagajata diktaturi Wilsonovi, ker se jima v tem trenutku to izplačuje. Bethmann-Hollweg (bivši nemški državni kancelar) se mora danes le radovati, da se je umaknil, ob misli na božjo jezo, ki si jo je nakopal tekmo štirih let in pol, ker je imel tevtonsko odkritost za izjavo, da pogodbe niso nič drugega, nego čunja papirja. — In Wilson? Mi, ki nismo nikdar prižigali sveč pod njegovo sliko, ga nočemo grajati sedaj. Zgodovina bo sodila, je-li bil slabši, ali clik? Kaj se zgodi sedaj? Je-li mir blizu ali daleč? V odgovor na Wilsonovo poslanico je Italija ustvarila dovršen čin zasedenjem Reke in ni izključeno, da Italijanski parlament v malo dneh proglasi aneksijo. Japonska hoče imeti Kiao-Ciao in pristanišče Tsin-Tao, ne meneč se za vse pravice Kitaja, ter grozi, da zapusti konferenco, če Zveza narodov ne sprejme načela enakosti vseh človeških plemen, brez razlike — barve. Nemčija, katere vlada se jači z vsakim dnem, dviga glavo in govori odkrito, da si nikakor ne visti nariliti miru, marveč da hoče sodelovati na konferenci s pravico razpravljati enakih z enakimi, ter da ne sprejme nikdar poniževalnih pogojev. Po šestih mesecih razprav (štiri mesece svet deseterice, dva meseca svet četvorice), potem, ko so delovale neštivilne komisije in pododseki, delovale in konsumirale kvintale konceptnega papirja — smo došli do teh lepih rezultatov! In obljubljeni so nam, da se prve dni maja podpisajo preliminarni miri! Morali bi biti skrajni optimisti, da bi se še vedno nadejali. (Zaplenjeno.)

IZ ITALIJE.

Italijanski parlament.

RIM 27. Današnji kraljevi dekret odreja, da zasedanje senata in zbornice, ki je bilo odloženo na dan 6. maja, začne zopet že v torek.

Sonino in Salandra v Rimu.

RIM 27. Prispel je v Salandra in Salandra. Pričakovala ga je ogromna množica, ki jima je priredila burne ovacije. Minister za zunanje zadeve Sonino se je moral z okna ministrstva pokazati manifestirajoči množici, ki je zahtevala, naj govori. Sonino je na to rekel: »Hvala! Živela Italija! Živio kralj, simbol in predstavitelj naše svobode in neodvisnosti. Rotim vas, da ostanete mirni in združeni. Zahvaljujem se vam za to demonstracijo, ki da moč vladi v boju za neovržne pravice italijanskega naroda in njegove sigurnosti. Ponovna vam hvala! Zaupam, da bomo vsi složni. Tu se ne gre za ljudstvo in vlado: se gre za to, da so vsi združeni okoli vlade, državne predstaviteljice. Če bomo združeni, je zmaga naša.«

Odprava črnih list.

RIM 27. Zavezniske in pridružene vlade so sklenile, da se dne 28. t. m. popolnoma odpravijo vse črne liste. S tem dnem izgubijo veljavo vse prepovedi glede trgovanja in občevanja s tverdami, ki so vpisane v črne liste ali dotične doklade. Zavezniske in pridružene vlade si pa pridržijo pravico, da zopet uvedejo vse ali nekatere črne liste, če se jim zdi ta ukrep nujen.

V času stavk.

MILAN 26. V Milanu delujeta od 1. marca dva dramatična društva. Igralci v »Manzoniju« so od ravnateljstva zahtevali, naj jim se izplača draginska doklada od 14. t. m. do doteka pogodbe. Začela so se pogajanja, ki pa niso privedla do zaželenega uspeha; igralci so nato proglasili stavko. — Tudi v »Olimpiji« je včeraj prišlo do položične stavke. Ravnatelj Gandusio je moral v zadnjem hipu menjati program, ker niso nekateri igralci v kritičnem času prišli. Danes bo delovalo samo društvo »Musco«.

Čudno počenje nekega avstrijskega ujetnika.

CONGLIANO 29. V mestno bolnišnico so danes zjutraj sprejeli avstrijskega ujetnika Marka Rakovića, ki je imel hudo mrzlico. Vsedel se je — pričakujoč zdravnika — na klop k nekaterim drugim vojakom ter vzel košček kruha in ga čisto mirno jedel. Toda naenkrat je iztegnil izza pasu dolg nož, se ves razpel in si — prerezal trebuh tako, da so mu čreva prišla na dan. Navzroč so kar strmeli, ko je ubogi vojak nadaljeval: »Začel je rezati čreva... Pritekli so strežniki, ki so mu odvzeli nož in ga prenesli v kirurško dvorano, kjer so ga zdravniki takoj operirali. Sedaj se nahaja v bolnišnici v težkem stanju.

IZ NEMCIJE.

Velik poraz vladnih čet na Bavarskem.

CURIH 26. Vladne čete so že bile zavzele Dachsen, mesto blizu Monakovega, znano shajališče umetnikov in važno vojaško postojanko, ker ima velikansko smodnišnico. Toda ravno tukaj so doživeli vladne čete velik poraz. Listu »Frankfurter Zeitung« poročajo iz Monakovega, da je v sredo napadla rdeča vojska daschansko železniško postajo, ter prisilila vlak z vladnimi črtami, da se

»Tako se bo zgodilo,« je rekel starec uslužno in ko je oblekel gumijaste čevlje na bosa noge, je šel skozi hodnik v kuhinjo.

Aladjev je pel neko pesmico, vmes je zehal in končno je potrkal na Sevirjevo duri. »Ali ste doma, sosed?« je zaklical glasno. Gotovo mu je bilo dolgočasno in zato se je hotel s kom pogovarjati.

Sevirjov ni odgovoril. Aladjev je čakal nekaj časa, potem je zopet zazehal in začel brskati v svojih papirjih. Dolgo je bilo vse tiho. Iz kuhinje si čul brnenje samovarja, v katerem je šumela vreča vode. Duh po gorečih trskah je napolnil stanovanje...

Izza zaves se je naenkrat prikazala stara žena strahoma gledajoč proti učiteljevi sobi. Čutila je, kakor bi prihajal od tam zakrknjen, težek obup, polastačajo se celega stanovanja. To je čutil morda tudi Aladjev, ki se je na svojem stolu neprikladno premikal, ponovno vstajal in zdihoval. Kakor bi težila vse težka mora. Stara žena se je podala v kuhinjo, tam je ropotala s kuhinjskimi priporabi in šla potem s čajem v Aladjevovo sobo.

»Čemu se trudite, Marija Fedorjevna?« jo je vprašal Aladjev s prijaznim, pa vendar nemarnim glasom. »Rada vam postrežem, Sergej Ivanovič; saj bi si tega sami ne mogli pripraviti,« je odgo-

umakne. Medtem so se uprli mestni prebivalci proti »beli vojski«, ker so se bali za mesto v slučaju obstreljevanja, ko je tako blizu smodnišnica. Zhtevali so od »bele vojske« naj takoj zapusti mesto. Bela vojska je štela 700 mož, ki so se brez-pogojno udali, pustili vse orožje in odšli. Nekaj jih je ujela rdeča vojska, ki je nato zasedla mesto. Neko drugo brzojavno poročilo pravi, da so delavci ustavili na freisingenski postaji dva vlaka z vladnimi četami. Povedali so vojakom, kakšni da so boji okoli Monakovega, nakar so vojaki oddali orožje in se razšli vsak na svoj dom. »Frankfurter Zeitung« zaključuje, da se je začela monakovska sovjetska republika vojaško razvijati. Poročila o vojaških uspehih rdečih čet zelo delujejo na prebivalstvo in povzdigujejo revolucionaren duh; okoli Monakovega drve avtomobili, ki vozijo rdečo vojsko in municijo. Vladni zrakoplovi se večkrat prikažejo nad mestom ter spuščajo letake, v katerih poziva vlada prebivalstvo naj se drži mirno; vlada jih bo kmalu rešila. Neki letak je pisal, da vlada ni izstradala mesta edinole z ozirom na žene in otroke. Prebivalstvo naj stresa jarem tujih političarjev in naj ustanovi narodno stražo, ki bo vzdrževala red. »Deutsche Allgemeine Zeitung« piše, da vlada v Monakovem velikanski teror. Postreljali so že veliko število prebivalcev in vojakov. Vlada je poslala živež za mesto, toda Spartakovci so vse zaplenili. Iz Norimberga prihajajo vesti, da so se pri Freisingu spopadle rdeče čete s 7. pešpolkom. »Berliner Tageblatt« piše, da vlada napade Monakovo šele, ko ga obkoli s 30 tisoč vojakov. Monakovci so v strahu, da bo mesto uničeno, ker se spartakovci pripravljajo na trdovratno obrambo. Iz Würtemberga poročajo, da bo prevzel Noske poveljstvo nad bavarskimi četami proti Monakovemu. Po celi Bavarski se že širijo spartakovci. V Norimbergu se pripravljajo proglasitev sovjetske republike. Radi tega se vlada bržkone boji nastopiti proti Monakovemu. Rdeča vojska šteje okoli 30.000 dobro oboroženih vojakov, ki so pod poveljstvom polkovnika Paragulla. Komunistična vlada je razglasila, da bodo za vsakega aretiranegega komuniste aretirani 25 buržoazijcev. Po zadnjih vesteh iz Monakovega bodo baje komunisti očistili mesto ob buržoazijcev.

IZ FRANCIJE.

Pogreb letalca Vedrinesa.

PARIZ 27. Pogreb letalca Vedrinesa, ki je padel na poti Pariz-Rim, se je vršila ob prisotnosti ogromne množice. Čete so izkazovale vojaško čast. Zastopni so bili Poincaré, Clemenceau in Legues. Na grobu je govoril general Duval, poveljnik vojaškega zrakoplovstva.

Značilen dokaz o naših namenih je koncesija, ki smo jo dovolili neki mednarodni družbi za zgradbo »Velike severne poti«, to je: velike železnice od severa do juž. Gre za progo, ki je dolga 3000 vrst. Neizmerni gozdovi, povsem nedotaknjeni, ki jim razsežnost dosega osem milijonov hektarjev, in rudniki vseh vrst: vse to pade v roke one gradbene družbe. Ko že ob sedanjih okolnostih mi sami nismo v položaju, da bi mogli ves ta novi svet spraviti v denar: je-li kako zlo, če to naložimo kakoli inozemski družbi? Mi ne zahtevamo od družbe nič drakoničnega: zahtevamo le, da se zakonitost spoštujejo. To nam bo zadoščalo. Res je sicer, da nas ta kombinacija oddaljuje od našega ideala in reči moram, da je vprašanje »Velike severne poti« izzvalo ostra prekeranja v naših listih. Ali po izčrpnem razmišljanju smo se odločili, da sprejmemo to, kar je potrebno v sedanjih dobi transakcij, ki jo preživljamo.

Glede vprašanj splošne naravi je menil Lenin: Bodočnost sveta? Nisem prorok. Ali to je gotovo; država kapitalistov umira. Prihodnja država bo monopolizirala vse, bo pridobivala vse in prodajala vse. Evolucioniranje sveta jo bo bližala neizogibno k socializmu in različnim prehodnim oblikam, k različnim fazam evolucije, zasledujoče en edini cilj. Kdo bi bil mislil pred nekoliko leti, da bo v Ameriki možna nacionalizacija železnic? In vendar je sedaj dovršen čin, kakor smo videli tudi, kako je ta republika nakupovala vse žito dežele,

»Da, res je, Sergej Ivanovič, gotovo... kako pa tudi ne... Zakaj ni bil previdnejši? Zakaj ni molčal? Mogoče bi mu bili odpustili... Bog je hotel... Toda ti ljudje... še ponosni so... ponašajo se, da so plemiči... In potem letijo... Naj bi se bil rajše uklonil, kakor se spodobi...«

»Kako je mogoče ukloniti se, če vam nekdo zabrusi v obraz žalitev?« je vprašal Aladjev ježno in videlo se mu je, da se ukvarja z mučno mislijo.

»Oh, dedek! Majhni ljudje... Pri takih ni žalitev... Vse se mora vzeti. In potem bi se ne bilo zgodilo ničesar... vse bi bilo ostalo, kakor je bilo... Drugače pač ne gre...«

»Vsega se ne more mirno prenesti...« »Pač, pač, dedek, more se... Majhni ljudje morajo prenesti vse. Ko sem bila še mlada, sem bila služkinja pri grofu Araksinu... Gotovo poznate grofa Araksina?«

»Vrag ga pozna, jaz ne.« »Starica se je prestrašila in je bila skoraj užaljena.« »Zakaj vrag? Grof sedi v senatu in ima v Moskvi, Peterburgu in še drugje velike hiše...« »Kaj zato? Toda nadaljujte.«

(Dalec.)

PODLISTEK

Nikolaj Sevirjov.

Ruski pisatelj M. Arčbašev. — Poslovenil M. A.—E.

Njene besede so umirale v pretrganem vsakomerni ihtenju.

Sevirjov je gledal v smer, odkoder so prihajali ti glasovi in njegov obraz je bolešno vzdregetaval. Razločeval je le še obnemoglo, bolešno ihtenje, toda povedati bi ni bil mogel, če jokajo otroci ali odrasli. Mračilo se je in v modrikasti svetlobi, plavajoči v zraku kakor pajčevina, je učinkovalo to ihtenje kakor težek tlak, naravnost neznošno.

Končno je utihnilo tudo to. Na hodniku pa, tam za zaveso, se je ponovilo zadrževanje in vsled kaslija prekinjavno šepetanje. Dva tanka glasova, ki sta vsak trenutek obmolnila, bržkone iz strahu, da bi jih kdo poslušal, sta ogorčeno šepetala vsakovrstne stvari, izmed katerih je Sevirjov vjel tupatam tako besedo: Ni se pustil podjarmiti... Nasproti uradniku je bil predzren... Nobene pohlevnosti ni več... Pomisli, predznost nasproti činovniku... nasproti svojem obrotniku...

Sevirjovi »sti so bobnali vedno hitreje po

100